

Omul și cuvântul greu

Cristi Zancu

Omul și cuvântul greu

Se îndreaptă vis spre mine
Barbă albă-n pardesiu..
Nonșalant, pasiv întreabă:
" - Ce-ai făcut cu a ta viață
Fiul meu, trăit în grabă? "

Din baston pocnește-n stradă
Indignat și îndârjit:
" - Cum strivesc acum ăst piatră
Suflete am înrobit!
Fii curat de vrei răspunde
Alb pe coala de hârtie
Și așterne-n a mea față
A ta falsă modestie!"

- Nici să-ncep cuvinte-a spune
Nu-mi găsesc în mintea goală,
Căci cu toate cele sfinte
Lumea asta e o boală.
Și am luat-o dinainte
De la alți îmbolnăviți
Fără coacere de minte,
Fără suflet construiți.
Dar încet, m-oblig a spune,
Văd o rază de lumină,
Printre mere otravite
Crește iar a ta grădină.
Lemnul putred stă să ardă
Din copii cu foc în mână,
Iar copacii mei bătrâni
Vor fi noua ta țărână.
În rușinea ce o port
Pentru boala lumii mele
Dau cuvântul ce îl am
Să repar suflete grele.
În cuvinte-mi stă puterea
Și învăț a le rosti,
Am să bat cu-atâta sete
Pentru toate cele vii !

" - Nu-i albină ca să știe

De ce-i mierea-atât de bună,
Nici vreun om, ființă vie,
De ce-i viața o furtună.."

Dispare-n râs ce-mi poartă jenă
Nonșalant, cum e mereu,
Contopindu-se cu moartea
Omul și cuvântul greu.
cz